

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
Φορμίωνος 83, Καισαριανή, τ.κ. 161 21. Τηλ. 210-7224123 fax.: 210-7223584
(Internet) <http://www.imkby.gr> - (e-mail) info@imkby.gr

Άριθμ. Πρωτ. Φ.1/3/317

Έν Καισαριανῇ τῇ 2α Μαΐου 2019

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1 9 9η

Πρός

τούς Πανοσι(ολογι)ωτάτους καί Αἰδεσιμ(ολογι)ωτάτους Πρεσβυτέρους,
τούς Ἱεροκήρυκες καί τούς Ἐφημερίους, τούς Ἱερολογιωτάτους Διακόνους
καί τά Ἦγουμενοσυμβούλια τῶν Ἱερῶν Μονῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἀγαπητοί Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ὅσιώτατες Ἀδελφές,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Χριστός Ἀνέστη ! Ἀληθῶς Ἀνέστη !

Δύο χιλιάδες χρόνια ἀκούγεται συνεχῶς ἡ ἡχώ τοῦ θριαμβευτικοῦ

μηνύματος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου, ὅτι «ὁ Κύριος ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ὤφθη» (Πρὸς Κορινθίους ιε', 4,5). Συγχρόνως ἡ Ἐκκλησία μας παρέλαβε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τὸ χαρμόσυνο καὶ παυσίλυπο μήνυμα καὶ τὸ διέδωσε σ' ὅλους τοὺς λαοὺς κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀναστάντος πρὸς αὐτοὺς «ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξεων α', 8).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δηλώνει, ὅτι : «αὐτό πού ἐπιθυμῶ εἶναι νὰ γνωρίσω τὸν Χριστό καὶ τὴν δύναμη τῆς Ἀναστάσεως» (Πρὸς Φιλιππησίους γ', 10). Διακατεχόμενοι κι ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπιθυμία θὰ ἐμβαθύνουμε στὸ θέμα γιὰ νὰ ἐννοήσουμε τίς συνέπειες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

α'. Τὸ θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπὸ τὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπεθυνόμενος *urbi et orbi*, δηλαδή στὴν πόλιν καὶ στὸν κόσμον, μέ παρρησία ἤλεγξε τοὺς ὁμοεθνεῖς του, ἐπειδὴ αὐτοὶ θανάτωσαν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶναι μάρτυρες τοῦ θανάτου Του καὶ τῆς Ἀνάστασής Του «τόν δέ ἀρχηγόν (δηλαδή φορέα καὶ χορηγό) τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρε ἐκ τῶν νεκρῶν, οὓς ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμέν» (Πράξεων γ', 15).

Δηλαδή : «Καὶ σκοτώσατε αὐτόν πού ἔφερε τὴ ζωή. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἀνάστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ γιὰ τὸ γεγονός αὐτό ἐμεῖς εἴμαστε μάρτυρες»

* * * * *

β'. Ἐμπειρία-Ὁμολογία- Πίστη

Μέ κέντρο τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία μας ὀργάνωσε τή ζωή Της, τή λατρεία Της, τό κήρυγμά Της. Ἡ πνευματικότητά Της ἀκτινοβολεῖ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ χαρά Της ἀστείρευτη παραμένει ἀναφαίρετη στίς καρδιές τῶν πιστῶν. Γι' αὐτό χαρακτηρίζεται ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Αὕτη δίδει νόημα καί προοπτική στόν πολυτρόπως διεξαγόμενο ἀγῶνα τῶν πιστῶν κατά τόν κορυφαῖο ἀπόστολο Πέτρο πού γράφει, ὅτι ἀντιμετωπίζει μέ ὑπομονή καί καρτερία τούς διωγμούς, τίς θλίψεις, τίς ταλαιπωρίες τῆς ζωῆς προσδοκώντας νά γίνει μέτοχος τῆς αἰώνιας δόξας πού πρόκειται νά ἀποκαλυφθεῖ καί ἐρείδεται στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Α' Πέτρου ε', 1). Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως φθάνει ὥς τίς μέρες μας ὡς ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὁμολογία καί ὡς πίστη.

* * * * *

α'. Τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπό τό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπεθυνόμενος *urbi et orbi*, δηλαδή στήν πόλη καί στόν κόσμον, μέ παρρησία ἤλεγξε τούς ὁμοεθνεῖς του, ἐπειδή αὐτοί ἐφόνευσαν τόν Χριστό καί οἱ ἀπόστολοι εἶναι μάρτυρες τοῦ θανάτου Του καί τῆς Ἀνάστασής Του «τόν δέ ἀρχηγόν (δηλαδή φορέα καί χορηγό) τῆς ζωῆς ἀπεκτείνετε, ὃν ὁ Θεός ἤγειρε ἐκ τῶν νεκρῶν, οἳ ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμέν» (Πράξεων γ', 15).

Δηλαδή : «Καί σκοτώσατε αὐτόν πού ἔφερε τή ζωή. Ὁ Θεός ὅμως τόν

ἀνάστησε ἀπό τούς νεκρούς, καί γιά τό γεγονός αὐτό ἐμεῖς εἴμαστε μάρτυρες».

* * * * *

γ'. Σφραγίδα τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν ἐπισφράγιση τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Τοῦτο γάρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς» (Πρὸς Φιλιππησίους β', 5-11)

Δηλαδή : «Νά ὑπάρχει μεταξύ σας τό ἴδιο φρόνημα ποῦ εἶχε κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποῖος, ἂν καί ἦταν Θεός, δέ θεώρησε τήν ἰσότητά του μέ τό Θεό ἀποτέλεσμα ἄρπαγῆς, ἀλλά τά ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε μορφὴ δούλου κι ἔγινε ἄνθρωπος· καί ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τόν ἀνέβασε πολύ ψηλά καί τοῦ χάρισε τό ὄνομα ποῦ εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα τά ὀνόματα. Κι ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τά ἐπουράνια, τά ἐπίγεια καί τά ὑποχθόνια θά προσκυνήσουν, καί κάθε

γλώσσα θά όμολογήσει ότι Κύριος εἶναι ό Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δοξάζεται ἔτσι ό Θεός Πατέρας».

* * * * *

δ' . «Ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκαλύψεως στ' , 2)

Μέ τήν ανάστασή Του ό Κύριος Ἰησοῦς Χριστός αποδείχθηκε νικητής τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας καί αὐτοῦ τούτου τοῦ διαβόλου, ἀφοῦ μέ τόν θάνατο οὔτε τό σῶμα τοῦ Κυρίου διεφθάρει μετά τόν χωρισμό τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα Του οὔτε ἡ ψυχή Του φυλακίσθηκε στόν Ἅδη, ὅπως ό προφήτης Δαυΐδ «προϊδών ἐλάλησε περί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχή αὐτοῦ εἰς ᾄδου οὐδέ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν » (Πράξεων β' , 31).

Δηλαδή : «Μίλησε προφητικά γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ό οποῖος, οὔτε ἐγκαταλείφθηκε στόν ἅδη, οὔτε στό σῶμα τοῦ γνώρισε φθορά»

Στό Γολγοθᾶ δόθηκε ἡ πιό συνταρακτική μάχη καί κερδήθηκε ἡ πιό ἐπίζηλη ἔνδοξη νίκη, τῆς οποίας ό ἀντίκτυπος διαπέρασε τόν οὐρανό, ὅπως μαρτυρεῖ ό εὐαγγελιστής Ἰωάννης « Καί ἤκουσα φωνήν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν· ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καί ἡ δύναμις καί ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ ὅτι ἐβλήθη ό κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ό κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καί νυκτός» (Ἀποκαλύψεως ιβ' , 10).

Δηλαδή : «Κι ἤκουσα μία δυνατή φωνή στόν οὐρανό νά λέει: «Ἐφτασε τώρα ἡ σωτηρία καί ἡ δύναμη κι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας κι ἡ ἐξουσία τοῦ Μεσσία του. Διώχτηκε ἀπό τόν οὐρανό ό κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, πού τούς κατηγοροῦσε μέρα νύχτα μπροστά στό Θεό μας».

Μετέχουμε σ' αυτή τή νίκη μετέχοντας στα ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο :

«*Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν. καὶ ὑμᾶς, νεκροὺς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησεν ὑμᾶς σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα, ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἤρεν ἐκ τοῦ μέσου προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ· ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ*» (Πρὸς Κολοσσαεῖς β', 12-15)

Δηλαδή : «*Γιατί, ὅταν βαφτιστήκατε, θαφτήκατε μαζί μέ τό Χριστό, ἀλλά κι ἀναστηθήκατε μαζί του, γιατί πιστέψατε στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόν ἀνάστησε ἀπό τοὺς νεκρούς. Κι ἐσᾶς, πού ἦσασταν νεκροί ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς εἰδωλολατρίας σας, ὁ Θεός σᾶς ζωοποίησε μαζί μέ τό Χριστό. Μᾶς συγχώρησε ὅλα τὰ παραπτώματα. Κατήργησε τό χρεόγραφο μέ τίς διατάξεις του, πού ἦταν ἐναντίον μας, καὶ τό ἔβγαλε ἀπό τή μέση καρφώνοντας τό στό σταυρό. Ἀφαίρεσε τή δύναμη πού εἶχαν οἱ δαιμονικὲς ἀρχές καὶ ἐξουσίες καὶ τίς διαπόμπεψε, σέρνοντας τίς νικημένες στό θρίαμβο τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ*»

* * * * *

ε'. «*Εγὼ ζῶ καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε*» (Ἰωάννου ιδ', 19)

Τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως ἔφθασε διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι σέ μᾶς ὁμορφαίνοντας καὶ δοξάζοντας τήν ἀνθρώπινη ζωή μέ τόν χαιρετισμό τῆς ἀθανασίας. Μᾶς δίνει τήν βεβαιότητα, ὅτι ἀφοῦ Ἐκεῖνος ἔζησε πάλι μετὰ τήν θάνατό Του καὶ ἐμεῖς θά ζήσουμε, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ

ἀπόστολος Παῦλος:

«Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄, δ΄, 14)

Πιστεύουμε ὅτι ἀρχίσαμε μιά ζωή πού δέν θά τελειώσει ποτέ, διερχομένη ἀπό διαφορετικές περιόδους. Ἔχουμε ἀρχή ἀλλά δέν ἔχουμε τέλος. Ἐρχόμαστε ἀπό τήν ἀνυπαρξία στό εἶναι σέ μία ζωή πού δέν χάνεται, δέν τελειώνει.

Τό πιό εὐφρόσυνο πρᾶγμα σέ ὁλόκληρη τήν μακρά ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης πείρας εἶναι ἡ σκέψη, ὅτι εἴμαστε ἀθάνατοι ὅτι δέν θά ἐξαφανισθοῦμε, δέν θά ἐπιστρέψουμε στήν ἀνυπαρξία στό «μὴ εἶναι», ὅτι κι ἂν συμβεῖ τό σῶμα μας νά διαλυθεῖ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θά ζοῦμε καί θά ζοῦμε καί θά ζοῦμε. Τήν πεποίθηση αὕτη στερεώνει καί ἀναγγέλλει μέσα στήν καρδιά μας τό γενογός ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνέστη ἀπό τοὺς νεκρούς.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ θάνατος δέν ἔχει τήν δύναμη νά μᾶς ἐξαφανίσει, διότι παραμένει ἓνα ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς ἀναγκαῖο γιά νά μεταβουμε ἀπό τήν μιά στήν ἄλλη μορφή τῆς ὑπάρξεως. Συνεπῶς εἴτε ζοῦμε ἐδῶ στή γῆ εἴτε στόν οὐρανό ἀνήκουμε σ' Αὐτόν. Εἴμαστε δικοί Του καί κάνουμε ὅ, τι Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκε νά κάνουμε *«ἐάν οὖν ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν»* (Πρὸς Ρωμαίους ιδ΄, 8)

Δηλαδή : *«Γιατί ὅταν ζοῦμε, ζοῦμε γιά τόν Κύριο, κι ὅταν πεθαίνουμε, πεθαίνουμε γιά χάρη τοῦ Κυρίου. Εἴτε, λοιπόν, ζοῦμε εἴτε πεθαίνουμε, ἀνήκουμε στόν Κύριο»* καί ὅτι *«ἐν αὐτῷ γάρ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν»* (Πράξεων ιζ΄, 28)

Δηλαδή : *«Γιατί μέσα σ' αὐτόν ζοῦμε καί κινούμαστε καί*

υπάρχουμε», ὅπως διακήρυξε ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος στούς φιλοσοφοῦντες Ἀθηναίους στήν Πνύκα τό 50 μ.Χ.

Μέ τήν πείρα τῆς Ἀναστάσεως γνωρίζουμε ὅτι καί ὅταν ἡ ἥλιος θά ἔχει πιά κρυώσει, ἐμεῖς θά εἴμαστε νέοι μέσα στήν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ.

* * * * *

στ'. *«Οὐκ ἀπέθανε, ἀλλά καθεύδει»* (Λουκᾶ ἡ', 52)

Ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρηγορεῖ ὅσους πονοῦν γιά τούς προσφιλεῖς τους πού ἔφυγαν ἀπό τήν ζωή αὐτή, ὅτι δέν χάθηκαν, ἀλλά κοιμοῦνται, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος διαβεβαίωσε τόν πατέρα πού ἔκλαψε γιά τόν θάνατο τῆς κόρης του *«οὐκ ἀπέθανε, ἀλλά καθεύδει»* (Λουκᾶ ἡ', 52) καί τήν Μαρία τήν ἀδελφή τοῦ Λαζάρου *«οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐάν πιστεύσης, ὄψει τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ;»* (Ἰωάννου ια', 40).

Ὁ ἴδιος θά πεῖ *«Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. πιστεύεις τοῦτο;»* (Ἰωάννου ια', 25).

Δηλαδή : *«« Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή· ἐκεῖνος πού πιστεύει σ' ἐμένα, κι ἂν πεθάνει, θά ζήσει· καί καθέννας πού ζεῖ κι ἐμπιστεύεται σ' ἐμένα δέ θά πεθάνει ποτέ. Τό πιστεύεις αὐτό;»»*

Κοιμοῦνται ἀναμένοντας τό ἐγερτήριο σάλπισμα τοῦ Ἀγγέλου κατὰ τήν θεόπνευστη Γραφή:

«Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σαλπίζει γάρ, καί οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καί ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα» (Πρός Κορινθίους Α', ιε', 52)

Δηλαδή : «Σε μία στιγμή, όσο θέλει τό μάτι ν' άνοιγοκλείσει, όταν ήχήσει ή σάλπιγγα τῶν ἔσχατων καιρῶν. Γιατί θ' άκουστεῖ ό ήχος τῆς σάλπιγγας, κι άμέσως οί νεκροί θά έπιστρέψουν στή ζωή άφθαρτοι, κι έμεῖς οί ζωντανοί θ' αλλάξουμε τό παλιό μέ ένα νέο σῶμα»

«Εἰ γάρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὕτω καί ὁ Θεός τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (Πρός Θεσσαλονικεῖς Α', δ', 14)

Δηλαδή : «Γιατί, άφοῦ πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε κι άναστήθηκε, ἔτσι κι ὁ Θεός αὐτούς πού πέθαναν πιστεύοντας στόν Ἰησοῦ θά τοὺς άναστήσει γιά νά ζήσουν μαζί του».

* * * * *

ζ'. Ἐνδυμα άφθαρσίας καί άθανασίας

Μέ τήν δύναμη τῆς Ἀναστάσεως ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά μετασχηματίσει τό ταπεινό καί φθειρόμενο άπό τήν άμαρτία καί τά πάθη σῶμα μας, ὥστε νά γίνει ὅμοιο μέ τό δικό Του ἔνδοξο σῶμα.

«Ὅς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα» (Πρός Φιλιππησίους γ', 21)

Δηλαδή : «Ὁ Ὅποῖος θά μεταμορφώσει τό φθαρτό μας σῶμα καί θά τό κάνει ὅμοιο μέ τό δικό του ἔνδοξο σῶμα μέ τή δύναμη καί τήν έξουσία πού ἔχει νά ὑποτάξει στόν έαυτό τοῦ τά πάντα»

«Δεῖ γάρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν. Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος ποῦ σου, θάνατε, τὸ

κέντρον; ποῦ σου, ἄδῃ, τὸ νῆκος; τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἢ ἁμαρτία, ἢ δὲ δύνάμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος» (Πρὸς Κορινθίους Α΄, ιε΄, 53-55).

Δηλαδή : «Πρέπει, ἀλήθεια, αὐτό πού εἶναι φθαρτό νά μεταμορφωθεῖ σέ ἄφθαρτο. Κι αὐτό πού εἶναι θνητό νά γίνει ἀθάνατο. Ὅταν αὐτό τό φθαρτό μεταμορφωθεῖ σέ ἄφθαρτο καί αὐτό τό θνητό μεταμορφωθεῖ σέ ἀθάνατο, τότε θά πραγματοποιηθεῖ ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: ὁ θάνατος ἀφανίστηκε· ἡ νίκη εἶναι πλήρης! Θάνατε, ποῦ εἶναι τό κεντρί τῆς δυνάμεώς σου; Ἄδῃ, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;».

* * * * *

ἡ΄. Νεκροί γιά τήν ἁμαρτία –ζωντανοί γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει τήν δύναμη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τίς συνέπειές της γιά μᾶς:

«Ἡ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως

ἐσόμεθα,

τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ· ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. ὁ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ» (Πρὸς Ρωμαίους στ΄, 3-10)

Δηλαδή : «Ή μήπως λησμονείτε πώς τό βάπτισμα στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ σημαίνει συμμετοχή στό θάνατό του; Πραγματικά, τό βάπτισμά μας σημαίνει πώς συμμετέχουμε στό θάνατο καί στήν ταφή τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅπως ὁ Πατέρας Θεός μέ τή δύναμή του ἀνάστησε τό Χριστό ἀπό τούς νεκρούς, τό ἴδιο κι ἐμεῖς μπορούμε νά ζήσουμε μία νέα ζωή. Ὅπως δηλαδή ἐνταχτήκαμε ὀργανικά στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ μία πράξη πού συμβολίζει συμμετοχή στό θάνατό του, ἔτσι θά συμμετάσχουμε πραγματικά καί στήν ἀνάστασή του. Ξέρουμε ἄλλωστε μέ βεβαιότητα τοῦτο: Ὁ παλιός ἁμαρτωλός ἐαυτός μᾶς πέθανε στό σταυρό μαζί μέ τό Χριστό. Ἔτσι, ἔπαψε νά ζεῖ ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος καί δέν εἴμαστε πιά ὑπόδουλοι στό ζυγό τῆς ἁμαρτίας. Γιατί σ' ἓναν πού πέθανε, ἡ ἁμαρτία δέν ἔχει πιά καμία ἐξουσία. Ἄν, λοιπόν, πεθάνουμε μαζί μέ τό Χριστό, εἴμαστε βέβαιοι πώς θά ζήσουμε μαζί του. Ξέρουμε ἄλλωστε καλά πώς ὁ ἀναστημένος Χριστός δέν εἶναι πιά ὑπόδουλος στό θάνατο, γιατί ὁ θάνατος δέν τόν ἐξουσιάζει πιά. Πέθανε γιά νά νεκρώσει μία γιά πάντα τήν ἁμαρτία μέ τό σταυρικό του θάνατο, κι ἡ τωρινή του ζωή εἶναι ζωή κοντά στό Θεό»

* * * * *

Θ'. Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Πρός Φιλιππησίους δ', 13)

Ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση στηρίζει τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μας πού πιστεύουμε ὅτι ὅλα δέν τελειώνουν στήν ματαιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως διακηρύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀπό τόν Ἀναστάντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἀντλοῦμε δύναμη ὅπως ὁ Πρωταθλητής τοῦ Χριστιανικοῦ στίβου ἀπόστολος Παῦλος πού φυλακισμένος ἔγραφε ὅτι παρηγορήθηκε ἀπό τόν ἐνδιαφέρον τῶν Φιλιππησίων γι' αὐτόν «οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω· ἐγώ

γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Πρὸς Φιλιππησίους δ', 11-13)

Δηλαδή : «Δέν τό λέω αὐτό ἐπειδὴ ἀντιμετωπίζω στερήσεις. Ἐγώ ἔμαθα νά ἀρκοῦμαι σέ ὅσα ἔχω. Μπορῶ νά ζήσω καί μέ στερήσεις καί μέ ἀφθονία· ἔχω μάθει ν' ἀντιμετωπίζω κάθε φορᾶ ὁποιαδήποτε κατάσταση· καί νά εἶμαι χορτάτος καί νά πεινῶ· καί νά ἔχω περίσσευμα καί νά στεροῦμαι. Ὅλα τά μπορῶ χάρι στοῦ Χριστοῦ πού μέ δυναμώνει. Καλά ὅμως κάνατε καί μοῦ συμπαρασταθήκατε στίς δυσκολίες μου»

* * * * *

ι'. Αἰώνια ζωή

Κηρύσσοντας τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁμολογοῦμε τήν πίστη μας στήν αἰώνια ζωή;

«Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν» (Πρὸς Κορινθίους Β', δ', 14)

Δηλαδή : «Ἐχουμε, λοιπόν, τήν ἴδια ἐμπιστοσύνη στοῦ Θεοῦ, πού ἀναφέρει ἡ Γραφή: Ἐμπιστεύτηκα τὸν ἑαυτό μου στοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καὶ μίλησα. Κι ἐμεῖς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καὶ κηρύττουμε. Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός, πού ἀνάστησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ, θὰ ἀναστήσει καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσει μπροστά του μαζί σας»

« Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται»

(Ιωάννου ε΄, 25)

Δηλαδή : «Σᾶς βεβαιώνω πώς πλησιάζει ὁ καιρός, ἔφτασε κιόλας, πού οἱ νεκροί θ' ἀκούσουν τή φωνή τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κι ὅσοι τήν ἀκούσουν θά ζήσουν»

«Ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ιωάννου ε΄, 24)

Δηλαδή : «Σᾶς βεβαιώνω πώς ὅποιος δέχεται τὰ λόγια μου καὶ πιστεύει σ' Αὐτόν πού μέ ἔστειλε ἔχει κιόλας τὴν αἰώνια ζωή καὶ δέν θά ἀντιμετωπίσει τὴν τελικὴ κρίση, ἀλλὰ ἔχει κιόλας περάσει ἀπὸ τό θάνατο στὴ ζωή»

* * * * *

ια΄.Οἰκουμενικὴ ἑορτὴ καὶ εὐφροσύνη παντοῦ

Ἡ δύναμη καὶ οἱ πνοὴ τοῦ Ἀναστάντος ἐπηρέασε τὸν πολιτισμὸ ἀκόμη καὶ ὡς μὴ συνειδητὸς Χριστιανισμός. Ἀπόψε ὅλοι γιορτάζουμε. Ὅλοι χαιρόμαστε. Ὅλοι εὐφραίνονται ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς Ἐκκλησίας μας πού δίνει ἐλπίδα, νόημα, εἰρήνη, χαρά, φῶς καὶ ζωή σ' ὅλους.

Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

«Ἰησοῦς Χριστός, χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»
(Πρὸς Ἑβραίους ιγ΄, 8).

Σ' Αὐτόν ἀνήκει

ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα

καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία

καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμη

καί ἡ ἰσχὺς στὸν Θεό μας
στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν
(Ἀποκαλύψεως ζ', 12)
Μετά πατρικῶν εὐχῶν καί ἀγάπης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ Δανιήλ.

